

Julian Karol Janczak urodził się 6 września 1931 r. w rodzinie chłopskiej we wsi połowicznej Pierowice, należącej do parafii Chłapów Mały w powiecie siedleckim. Jego rodzice, Józef i Józefa, posiadali jeszcze z kilkunastu dzieci. Podczas okupacji niemieckiej, na początku II wojny światowej cała rodzina została wysiedlona na teren dystryktu lubelskiego Giełczanów Guberni.

Po powrocie w rodzinne strony, po zakończeniu wojny, młody Julian szybko ukończył szkołę podstawową i w roku szkolnym 1948/49 rozpoczął naukę w Liceum Ogólnokształcącym w Sieradzu. Gdy zdał maturę, od sierpnia

Od Redakcji

skierowany do pracy nauczycielskiej w szkole podstawowej w Działoszynie, niewielkiej wsi leżącej w pobliżu Warty. Podczas rocznego, pięc-

Szóstego maja 2001 r. zmarł Profesor dr habil. Julian Karol Janczak, współzałożyciel i członek Rady Naukowej „Zeszytów Wiejskich”.

Redakcja pisma uznała, że najwłaściwszą formą uczczenia Jego pamięci będzie opublikowanie artykułów naukowych i wspomnień autorów z którymi współpracował, a którzy darzyli Go szczególnym uznaniem i przyjaźnią.

Wśród dedykowanych Profesorowi tekstów przeważają analizy nawiązujące w swojej tematyce do różnych specjalności historii, nie tylko do uprawianej przez Niego w ostatnich latach i ulubionej, demografii historycznej. Ich autorzy reprezentują różne ośrodki akademickie, w których Uczony był znany, doceniany i otoczony szacunkiem.

Julian K. Janczak po podjęciu pracy zawodowej utrzymywał nadal kontakt z Katedrą Historii Polski XVI - XVIII wieku. Podczas seminariów mógł korzystać ze wskazówek nie tylko Swojego Mistrza, prof. Bohdana Baranowskiego i inspirować prof. Zofii Łabęrowskiej, którą darzył dużym szacunkiem,

ale również z zachęt i uwag kolegów adiunktów już pracujących w Katedrze, dożgonnych przyjaciół, wybitnych uczonych: przedwcześnie zmarłego Zbigniewa Kuchowicza i Wojciecha Szczęgielskiego, który tekst zamieszczony w

Julian K. Janczak po podjęciu pracy zawodowej utrzymywał nadal kontakt z Katedrą Historii Polski XVI - XVIII wieku. Podczas seminariów mógł korzystać ze wskazówek nie tylko Swojego Mistrza, prof. Bohdana Baranowskiego i inspirować prof. Zofii Łabęrowskiej, którą darzył dużym szacunkiem, ale również z zachęt i uwag kolegów adiunktów już pracujących w Katedrze, dożgonnych przyjaciół, wybitnych uczonych: przedwcześnie zmarłego Zbigniewa Kuchowicza i Wojciecha Szczęgielskiego, który tekst zamieszczony w